

Přidáš mnoho andělů

V domě mého strýce se kdysi hrozivě přemnožili andělé. Tahle trpasličí sorta, veliká jako prst. Byli prostě všude. V noci převrátili hrnek s mlékem, který kdosi zapomněl na stole. Strašlivě potápali nohama ubrus. Třásli kytkami ve váze. Běhali pod kobercem jako myši. Všude protivně vířilo andělské peří.

Strýc zuřil. Jmenoval se Josef Anděl. Možná že právě proto si andělé vybrali jeho dům k přezimování. Zoufale hledal jejich hnízda.

„Ty potvory určitě nemají jiné zvyky než vosy!“ hučel strýc do vousů. Štůral holí mezi trámy na půdě. Podařilo se mu, že píchnul do skutečného vosího hnízda. Vosy, probuzené ze zimního spánku, byly agresivní jako fotbaloví fanoušci. Strýce strašlivě pobodaly a on jim přísahal po mstu. Ne vosám! Andělům.

Strýc nakladl po domě drátěné myší pasti. Mazaně do nich nastražil mírně ohořelé svíčky

z vánočního stromku. Andělé si kupodivu pastí příliš nevšíмали, přestože jinak jsou po čadivé vůni svíček jako diví. Raději se houpali na záclonách. V noci pouštěli vodu do vany. Líbilo se jim, jak to hezky žbluňká. Zapálili tabák v nejmilejší strýcově dýmce. Mysleli snad, že je to kadidlo. Tancovali kolem fajfky, skákali divoce jako lidožrouti.

Co však strýce nejvíce dráždilo, byl andělský zpěv. Nepřetržitě se vznášel v domě.

„Haleluja! Haleluja! Haleluja!“ bzučeli si andělé potichu, ale zato pořád. Strýc už měl nervy nadranc.

„Jsem sice zbožnej člověk!“ drtil mezi zuby. „Ale voheň pekelnej přece nemůže bejt horší než tyhlety bílý netopejři!“ V dálce v tu chvíli zahřmělo. Tlumeně, varovně, osudově. Všichni se mimoděk zachvěli.

V poštovním kastlíku jsme brzy našli velmi neobvyklý dopis. Obálka z černého papíru páchla komínovými sazemi. Tahle je to možná cítit v pekle.

„Vážený pane!“ četl překvapený strýc. „Dovolujeme si nabídnout naše osvědčené služby. Dlouholetá praxe ve vymítání andělů. Spolehlivé výsledky, diskrétnost zaručena, nejlepší doporučení.“

Pod nečitelným podpisem bylo kulaté razítko firmy DOKTOR JOHANN FAUST A SYNOVÉ.

Na dveře strýcova domu v příštích dnech zaklepal vyzábělý, bledý člověk s palčivýma očima.

„Doktor Faust!“ představil se. Podal strýčkovi překvapivě studenou ruku se žlutými, dráповitými nehty. Jeho červené uši se zahrocovaly v neobvykle protáhlou špičku! Ještě nikdy jsem neviděl tak zvláštní, hrůzu vzbuzující uši. Pomalým krokem prošel dům a spráskl ruce, když viděl hrozny andělů, zavěšených na půdě ke spánku.

„U ďábla!“ zašeptal. „Takovou hrůzu jsem ještě nikdy neviděl!“ Štítivě si přikryl kapesníkem nos.

Strýc nabízel, že se staromódně píchne do prstu a podepíše smlouvu vlastní krví. Doktor Faust opovržlivě vycenil řídké upíří zuby.

„Postačí sdělit vaše bankovní spojení!“ zaskuhral chladně. Zavanulo od něj hřbitovem. Učinil si několik důkladných poznámek do svého kapesního notýsku. Bedlivě se vyptal na polohu našeho městečka, chtěl znát všechna možná spojení vlakem, dálnicí i letadly. Podrobně se seznámil s ubytovacími kapacitami v místních hotelích. V tiskárně nechal okamžitě vytisknout turistické prospekty na prvotřídním křídovém papíře. Byla na nich nabízena PRIMA SENZAČNÍ TURISTICKÁ ATRAKCE.

První turisté dorazili za necelý týden. Supěli, byli zpocení, měli sítky na chytání motýlů. Mávali přenosnými kamerami. Většinou Američani,

ale objevili se dokonce i Japonci. Senzační inzeráty na dovolenou s pravými anděly vyšly ve všech důležitých novinách světa.

„Sem s anděly!“ řvali turisté. Neomaleně se cpa-li dovnitř domu. Plnými hrstmi škubali z andělů peří na památku.

„To je peklo!“ zaúpěl strýc.

„To si myslím!“ řekl doktor Faust. Byl nafouknutý profesionální pýchou.

Andělé to vzdali za tři dny. Zmizeli za obzorem v hučivém mraku. Podobali se hejnu táhnoucích žravých kobylek. Vlna turistů opadla za týden. Zůstaly nakonec jenom vosy. Ty se nám teď jevily jako naprosto neškodná, přítulná domácí zvířátka. Strýček jim sypal cukr na talířek.